

DE VADER

haar naar beneden gaan, haar tehuiskomen, haar eenvoudige kleeven, haar zachte onbesliste stem, die ik van muisgrijs fluweel noemde.

Zoo zijn we verhuisd en dat is maar goed. Nu is het nest stoffelijk een ander. Nu kan m'n schoonzoon, wat ik en m'n kinderen gemaakt hebben, niet ontwijden en doen of hij bij m'n oude woning hoort. Het doek, waaraan hij niet heeft meegeweefd.

Ik heb hem de groote stoel voor het raam afgestaan. In den hoek van de kamer, even verscholen achter de schoorsteenmantel, staat nog een leunstoel. Daar zit ik meestal. Die past bij me. Want daar zit ik als een ontvangststation van wat er in die kamer gebeurt, dikwijls zwijzaam, veel te oplettend voor mijn rust; ik spied er ondanks mezelf; ik voel me beschaamd en ongelukkig en haat in zijn eigen huis de man van mijn dochter, die ieder ander te onbenullig zou vinden om te haten.

En ik deed zoo goedig. Vóór de uitbarsting heeft mijn schoonzoon niet kunnen gissen hoe ik over hem dacht. Of m'n dochter er iets van merkte? Ik zou 't zoo graag voor mij gewild hebben maar niet voor haar.

Elie de Wolff heeft zich niet langzamerhand aan ons aangepast. Hij voelde zich onmiddellijk tehuis en dat uitte zich in zijn handenwrijven. Wanneer hij van kantoor tehuis kwam, zijn kantooruren waren niet erg lang, en aan onze tafel aanschoof, wreef hij zich in zijn handen. Als hij van tafel opstond, tevreden over het eten dat Eva hem had voorgezet, wreef hij zich in zijn handen. Hij had er reden voor. Niemand eischte iets van hem en om hem draaide de nieuwe huishouding van de gestudeerde vrouw en den ouden vader. Zou ik dan gewild hebben dat mijn schoonzoon ontevreden was? Ik weet het wel. Ik eischte dankbaarheid van hem, dankbaarheid jegens mijn dochter, eerbied voor Eva. Maar Elie vond dat hij de zaken bij ons uitstekend regelde. Hij bemoeide zich met alles, met het menu, met het uitgaan, met lidmaatschappen. Mijn dochter liet zich dat welgevallen en raadpleegde altijd haar man, zacht, volgzaam, onderworpen. Op een avond zei ze tijdens het eten dat zij een uitnodiging van een collega had aangenomen om er met haar man den avond te gaan doorbrengen. „Dat zal moeilijk gaan,” zei Elie, „ik heb vanavond iets te doen.” — „Zou je het dan erg vinden wanneer ik ditmaal alleen ging?” — „Ja, dat heeft geen pas.” — „Dan blijf ik wel tehuis, jongen!” En de opstandigheid die mijn dochter behoorde te toonen, was in mij, den vader. Ik zweeg met kloppend hart. Elie de Wolff had dien avond niets te doen, hij had des avonds nooit wat te doen, dan pantoffels aan te trekken en af en toe op te staan om iets aan de schoorsteen te verschikken of een schilderijtje recht te hangen. Dien avond zat hij plagerig tegenover zijn vrouw en knikte haar af en toe goedkeurend toe.